

Slovo k povzbuzení na čtvrtek 8. dubna 2021, na Čtvrtek velikonoční
Biblická čtení: Sk 3,11-26; Ž 8; Lk 24,35-48

Milé sestry, milí bratři,

obě dnešní biblická čtení – čtení dalšího dne velikonočního oktávu, prodloužení slavnosti Zmrtvýchvstání Páně na celých osm dní – jsou přímým pokračováním těch včerejších; v prvním z nich ze Skutků apoštolů slyšíme, co se stalo po uzdravení chromého v Krásné bráně jeruzalémského chrámu prostřednictvím apoštolů Petra a Jana, v evangelijním úryvku podle Lukáše čteme, co následovalo po návratu dvou učedníků z Emauz, kde rozpoznali vzkříšeného Pána při lámání chleba, do Jeruzaléma k apoštolům. Mezi čteními vyzpívá Boží chválu a úžas nad Boží dobrotou k člověku překrásný žalm osmý.

Zkusme se nejprve zastavit nad některými momenty tohoto dnešního Božího slova, abychom pak mohli snad snadněji podtrhnout jednu jejich důležitou spojující myšlenku...

Nejprve tedy ke čtení ze Skutků. Mnozí Židé v chrámu žasnou nad uzdravením chromého žebráka, shromažďují se kolem Petra a Jana a téměř v nich vidí Boží divotvůrce. Petr reaguje další krásnou řečí, kázáním o Ježíši Kristu, ukazuje, jak všechno ve Starém zákoně k Ježíši směřovalo a jak on je skutečně Mesiášem, přinášejícím požehnání a volajícím k obrácení. Petr si nepřivlastňuje Boží moc, ale ukazuje na jejího původce.

Jistěže se v jeho případě jedná o skutečně jedinečnou Boží moc vykonat zázrak v Ježíšově jménu. Nicméně krásný úkol konat dobro Boží silou a nepřivlastnit si zásluhy nýbrž pokorně ukázat na původce veškerého dobra v nás, na Boha, na Pána Ježíše, by mělo být vlastní každému z nás; všichni bychom se měli snažit s Boží pomocí konat dobro a ukazovat jím na Boha a ne na sebe, což se stane jediné tím, pokud nám nepůjde o naši slávu, uznání a přijetí, ale o dobro samé. Pohled na nějaké dobro, setkání se s nezištným dobrem má totiž vždy v sobě potenciál pozvání k obrácení, ke konání dalšího dobra.

Oba dva rozměry – být jakoby na místě Petrově a konat nějaké Boží dobro, anebo na místě Jeruzalémánů a být svědky vykonaného dobra majícího sílu povzbudit k obrácení – jsou bezpochyby hodny našeho rozjímání...

Nyní k úryvku evangelijnímu. Včera jsme slyšeli první část Lukášovy čtyřicetkapitoly, svědectví o zjevení zmrtvýchvstalého Pána dvěma učedníkům putujícím do Emauz; připojil se k nim nepoznán, když spolu hovořili o velikonočních událostech, začal jim vykládat, co vše se na něj ve Starém zákoně vztahuje, nechal se jimi zadržet, když došli do cíle, aby se jim dal poznat při lámání chleba a následně jim zase zmizel z očí. Oba učedníci se hned zvedli a vrátili se do Jeruzalém, nějakých jedenáct, dvanáct kilometrů vzdáleného. Přicházejí k ostatním apoštolům a svědčí o tom, co zažili, i oni vypravují, jak se Pán zjevil Šimonovi, a vzkříšený Kristus mezi ně znovu přichází; o tom je již dnešní úryvek.

Mimo jiné plasticky zjevuje jedinečnost Kristova lidství těchto čtyřicet velikonočních dnů, od zmrtvýchvstání do nanebevstoupení. Protože Pán vstal z mrtvých již do světa Božího, Kristovo lidství je proměněné, ale jelikož zároveň ještě podivuhodně zůstává na zemi, uchovalo si i pozemské vlastnosti; vzkříšený Pán Ježíš přichází a zase mizí, ale přitom se je možné jej dotknout, on mluví, jí a pije.

Tato jedinečnost je zcela neopakovatelná, vztahovala se jen na čtyřicet dnů Kristova zjevování se, jak o něm svědčí evangelium (a liturgie v těchto dnech zpřítomňuje). Ale cosi z ní zůstalo trvale ve svátostech; i v nich je vzkříšený Kristus s námi tajemně reálně přítomen prostřednictvím smyslově vnímatelných elementů. Proto jsou svátosti, zvláště eucharistie, jedinečným způsobem přebývání Zmrtvýchvstalého mezi námi...

Dalším krásným a důležitým momentem, zjevením způsobu přicházení Zmrtvýchvstalého je: «Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim „pokoj vám!“». Už na cestě do Emauz se Kristus ke dvěma učedníkům připojil, když spolu o velikonočních událostech hovořili, nyní opět přichází během podobného hovoru.

Hovoření o Kristu, o Božích věcech, o evangelijních událostech je situací, do které Pán sám přichází. Jedinečně opět prvního dne po sobotě, v neděli svého zmrtvýchvstání odpoledne a pozdě večer, jak nám svědčí evangelista Lukáš. Podobně chce však tak přicházet stále; sdílení víry, hovoření o Kristu, svědectví o něm a o Božích věcech jsou stále situacemi, které přinášejí tajemnou přítomnost Pána. Vždyť kolikrát se stane, že nás něco v takovém rozhovoru zasáhne, osloví, dotkne se našeho nitra. Ale to jsou přeci také doteky Boží, doteky Kristovy.

Jen se nebát o Pánu Ježíšovi, Božích věcech, dobru také promluvit a takovému promlouvání naslouchat. Zvláště v nynější době, kdy všichni tolik potřebujeme (konečně) slyšet nějakou tu „radostnou zvěst“, řecky *euangelion*. Pokorným mluvením o Božích věcech si ji můžeme zprostředkovat, přičemž skutečnou radostí se nestane mluvení samo, ale Pán Ježíš, který do mluvení o sobě chce znovu přijít...

Co obě dnešní biblická čtení – první i evangelijní – výrazně spojuje, je pak jasné přesvědčení, že celé velikonoční dění se děje «podle Písem». Tak argumentuje Petr ve svém kázání, tak odhaluje Písma svým učedníkům vzkříšený Pán. Kristova smrt na kříži a jeho vzkříšení nejsou jen souhrou (náhodných) dějinných událostí, ale jsou odvěkým Božím tajemným plánem, vrcholným uskutečněním Boží dobroty. Argument, že o Kristu již mluvil Zákon a proroci, že k němu směřovaly celé dějiny Izraele začínající Abrahámem, tak není jen argumentem, že víra v Krista jako Božího Mesiáše není proti Písmu, ale především je vyznáním, že velikonoční události jsou vrcholem celých dějin, vrcholným zjevením Boha, vrcholným otevřením cesty k Bohu.

Proto pro nás pro křesťany Velikonoce jsou a musí zůstat největším svátkem. Kéž bychom se je tak také snažili prožívat, i letos. A jako maličký začátek si můžeme (aspoň v duchu) v tomto duchu zazpívat žalm osmý...